

Report Jún – Október 2020

Pozdravujem Vás pán Profesor, aj všetkých ostatných

Píšem Vám report z projektu Filipa Neriho v Kisumu v Keni. Tentokrát to bude za dlhšie obdobie – jún až október, počas ktorého som stihol aj dovolenku na Slovensku.

Začal by som pekne po poriadku.

V tomto pandemickom koronovom čase sme sa toľko nenudili, ako by sa mohlo na prvý pohľad zdať. Aj keď sa šírili rôzne správy v médiách o otváraní škôl v Keni, nič také sa nenaplnilo. Školy sú takmer stále zatvorené. Najprv sa mali otvárať v júli, potom v septembri a nakoniec 26. októbra. Otvorili sa však len triedy pre pre štvrtákov a ôsmakov. Dôvod - prípady Covidu 19 začali znova narastať. Nedávno však prezident vyhlásil, že školy sa otvoria v januári 2021. Treba dúfať a modliť sa za to. Keňa nie je Slovensko. Školy sa zatvorili v marci a odvtedy do školy nikto ani neprišiel. Deti tu chodia po vonku a podaktoré zabudnú čítať, či písať. Online vyučovanie je tu nemožné, pretože väčšina detí nemá prístup na internet. To nehovorím o niektorých našich chlapcoch, ktorí bývajú v oblastiach odkiaľ je problém aj zavolať. Snahy o takéto vyučovanie tu boli, ale nemali dlhé trvanie. Nemá to význam, keď sa vám zapojí 15 žiakov zo 150 ôsmakov. Ťažkými skúškami sa predierajú hlavne deti, ktoré sú z neusporiadaných rodín. Teda hlavne také ako tie naše z nášho centra. Naši chalani, ktorí sú doma, veľa povinností nemajú. Maximálne, keď tak priniesť vodu a postarať sa o kravu – ak nejakú majú. Na obed sa domov nechodí, doma sa len večeria. Podaktorí budú chodiť toľko, až sa ocitnú späť na ulici v Kisumu. Potom znova rovnaký kolotoč. Fetovanie lepu, fajčenie trávy a pod. Keď sme podaktorých chlapcov dovezli domov počas tejto pandemickej situácie boli v tom, že čoskoro sa otvoria aj brány škôl. Nuž, čakalo sa, ale márne. Že vraj nie sú nato pripravení. V Keni je teraz všetko otvorené, okrem škôl a kostoly sú limitované počtom ľudí. Inak všetko po starom.

Čo sa týka počtu nakazených, tak sú na tom lepšie ako my. Počet nakazených je okolo 50 tisíc. Ale Keňa má takmer 60 mil. ľudí. Vďaka Bohu za to, že to tu nie je ako v Európe. Tu v Kisumu sa prípady vyskytujú veľmi zriedka. Niekedy 5, 10 alebo žiadne. Nemôžeme Keňu úplne odpísať tým, že určite netestujú a podobne. Uznávam, že sa naozaj snažia. Menší počet nakazených možno súvisí aj s vysokou teplotou. Našich chlapcov sa snažíme aj priebežne navštevovať, aby sme im ukázali, že sme na nich nezabudli. Raz za čas prídeme na návštevu, aby sme sa zistili ako sa majú a či sú doma. Neprídeme samozrejme naprázdno. Dostanú múku na varenie ugali, olej, mydlo, pastu, kilo ryže a cukru. Veľa z nich by sa najradšej vrátilo k nám do centra, ale kenská vláda nariadila prísne opatrenia, ktoré musíme rešpektovať.

Ešte predtým, než som išiel na Slovensko sme opravili jednému z našich chlapcov dom. Hlavne z vnútra. Vyrovnali sme im podlahy, lebo to čo tam mali ako podlaha veľmi nevyzeralo. Kúpili sme im záclony, ktoré sa zavesia v dome, aby zakryli škaredé hrboľaté steny. Tiež sme im kúpili hrnce, lavór, taniere, lyžice, poháre, aby mali na čom variť a z čoho jesť. Mali také hrnce, z ktorých by sme nedali ani sliepkam. Tiež mali iba jeden tanier pre všetkých. Nuž, ale tak to je. Chudoba tu je na každom kroku. Stačí otvoriť oči a kto chce ten vidí. V Európe máme tiež chudobu, ale hlavne duchovnú. Pred odletom na Slovensko, som tiež radšej išiel na covid test, aj keď to ešte nebolo povinné. Človek nikdy nevie, či sa náhodou niečo niekde nezmenilo v nariadeniach krajín, cez ktoré som letel. Doma som pobudol až do 7. októbra, lebo sa situácia aj vďaka korone skomplikovala. Vďaka Bohu som už tu a môžem pokračovať v tejto mojej práci. Prvé dva týždne boli naozaj veľmi náročné, lebo sme navštevovali všetkých našich chlapcov. Podaktorí bývajú dosť ďaleko a cesty tiež nie sú 1. triedy. Takže celý deň v rozhorúčenom aute a ide sa. Tým ako sú školy stále zatvorené sa zvyšuje počet detí na ulici. Veľakrát ma čakajú pred marketom a prosia o nejaký chlieb alebo obed. Občas idem za nimi a snažím sa ich presvedčiť, aby šli domov. Teda aspoň tých, pre ktorých sa škola otvorila. Mal som tam jedného chlapca, Jozefa, ktorý mal už sedieť v lavici, ale nie a nie si pomôcť. Nespočetne veľakrát som išiel za ním, aby šiel domov. Vyhováral sa, že zajtra a podobne. Nuž fetovať lep je oveľa jednoduchšie ako sedieť v lavici. Dokonca som spacifikoval aj jeho vlastnú mamu, aby poňho prišla, že jej dám aj peniaze na cestu. Ale on s mamou nežije, lebo je to nemožné. Tohto chlapca porodila ešte, keď začala žiť s terajším mužom a ten nie je ochotný priať takéto dieťa. Chlap, ktorý nie je skutočným otcom dieťaťa, je ochotný priať takéto dieťa veľmi zriedka. Jozef býval u jeho starency a teraz je zase s dajakým pastorom, ktorý mu pomohol s ubytovaním. Mama teda prišla a synáček nakoniec povolil. Kúpili sme mu ešte narýchlo kraťasy do školy, lebo tie posledné záhadne zmizli. S budovaním sme neskončili ani po návrate zo Slovenska. Asi v marci sme vybetónovali plochu vedľa nášho centra. Za dobu 8 mesiacov sa táto plocha zmenila na centrum všetkých detí z okolia, kde dennodenne chodia hrať futbal a basketbal. Tým, že sa tu denne vystriedajú desiatky detí, sme sa na niektorých miestach predrali na pôvodný betón. Aj keď sa hrá na boso, aj tak sa to všetko pomaly vydiera. Murár, čo to robil, sa čuduje, že ako to je možné. Hlavným dôvodom je to, že kenský cement je nekvalitný. 50kg cementu stojí cca 6€. Takže teraz to je zase opravené, ale podľa toho čo vidím, nie na dlho. Takto tu fungujeme. Stále sa niečo deje. Koncom októbra sme šli všetci na spoveď. Teda tí, ktorí môžu. Tiež si nemyslíte, že sa všetci trhajú. Veď sme všetci mali 14-15 rokov a vieme, ako to je. Ale dobre na týchto chalanoch je, že si dajú povedať a idú. Takže to je v skratke všetko o diani v našom centre za uplynulé obdobie.

Chcem sa ešte poďakovať Univerzite Sv. Alžbety a aj Vám pán Profesor za Vašu podporu. Vďaka patrí aj firme Hollen s.r.o. za ich finančnú pomoc. Takisto nemôžem zabudnúť na Vás všetkých - ostatných priateľov a známych, ktorý nás podporujete – či už finančne alebo na nás myslíte v modlitbách. Vážime si to a patrí Vám tiež veľké „Ďakujem“.

Tomáš

P.S. Report je za dlhšie obdobie, takže aj fotografií bude trochu viac.

Fotografie

Stavba holubníka

Pomoc na ceste

Domáce návštevy

Narodeniny v centre - Steven Sikanka - Prvá torta v živote

Nové matrace

Fotografie

Rozlúčková fotografia pred cestou na dovolenku

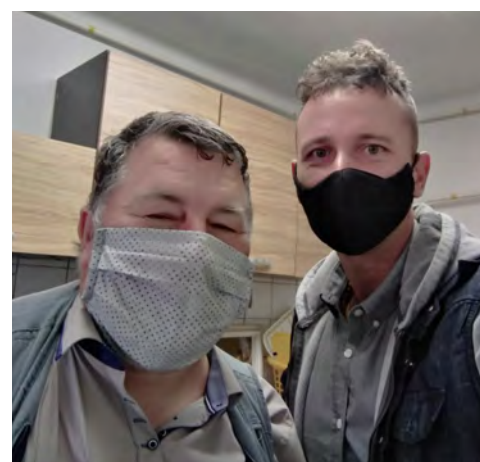
Drobné opravy v centre

Sobotné rajóny

eRko Závod

Na návšteve

Fotografie

Pred naším centrom

Podpora pre nášho chlapca - Samson Ombuko

Na výlete

Fotografie

Study time

Father Greg z USE - Sem sme chodili na omše

Ideme z návštevy. Dostali sme mech avokada

Na návšteve v škole - 4. trieda

Montáž basketbalovej dosky

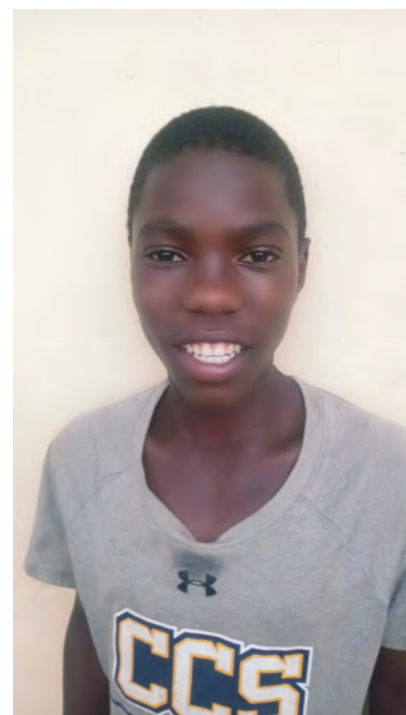
Fotografie

Kúpili sme veci do domácnosti

Na domácej návšteve u Habathoi

Bývalý streetboy Roger.
Od januara nastúpi do školy

Kúpili sme svinku - cca.25kg

Betónujeme podlahu u jedneho z nasich chlapcov - Eugina

Ľudia čakajúci na registráciu do kostola.